

13.

Sài Gòn, Chủ nhật 27/3/1977.

Trong sự tắc nghẽn tương lai kể từ cuộc đời quan trọng, nhất là từ khi trói cuộc đời mình vào đoàn Cải Lương, thì sau những chuyến lưu diễn dài, trở lại Sài Gòn, vào những đêm thứ Hai nghỉ hát, tôi không biết làm gì ngoài việc đi uống rượu đánh đàn cùng các người bạn ở những quán *café* đẹp còn rơi rớt lại.

Tại đây như bao giờ, tôi được bạn bè đón chào nồng nhiệt. Có một nỗi ám lan ra trong tim những khi như vậy.

Những người bạn hiện tại không phải là mẫu người có khối óc sáng láng và tâm tư nhạy cảm như Nguyễn, cũng không sở hữu sự thu hút mạnh mẽ bằng chính cái tài hoa riêng như anh Ngọc.

Họ lại càng không có gì đồng dạng với ‘đám bạn Cải Lương’ vẫn cùng tôi đối ẩm mỗi đêm nơi những vùng quê xa xôi trong nhiều chuyến lưu diễn.

Mà họ --cũng như tôi-- là ‘những người trẻ Sài Gòn đang mất chân đứng hoàn toàn’ trong xã hội Cộng Sản hiện nay.

Nói cách khác, họ là những con thiêu thân bay chung quanh các ngọn đèn để tìm lối thoát cho cái nhìn về một tương lai mù mịt, giản đơn vô tội vạ. Và “ngọn đèn” trong các cuộc chơi lúc này chính là tôi và Phạm Ngọc Cung, người bạn nhạc sĩ kèn *sax-ténor*, từng một thời làm việc với anh Ngọc ở Nha Trang.

Bây giờ Cung chơi *piano*.

Hỏi anh sự thay đổi này thì có lần anh đáp trong cái cười dễ dãi:

“Đạo ấy ở Nha Trang mê tiếng *piano* của anh Ngọc nên học lóm ngón nghề anh ấy, để rồi những lúc anh ấy nhớ Thu Vân, bỏ ban nhạc ra *bar* ngồi uống rượu, Cung nhảy vào thế chỗ. Lâu dần đâm thành *pianiste*, có vậy thôi!”

Anh nói thêm, điệu bỡn cợt:

“Lần đầu gặp Thu Vân là tại *dancing* Oméga, một buổi hát *chiêu*, Thu Vân đến tìm anh Ngọc. Cái dáng Thu Vân quá *gitane* và quá đẹp. Ngồi trên sân khấu mà Cung cứ nhìn sững. Trong óc nghĩ: Anh Ngọc chơi *piano* hay thì có một người yêu đặc biệt như Thu Vân, còn Cung đâu có học hết nghề anh ấy cũng chẳng có con ma nào thèm ngó tới!”

Từ sau khi xa Nguyễn, tôi và Cung luôn làm thành một cặp bài trùng nổi bật trước số đông bạn hữu ở bất cứ nơi nào chúng tôi hiện diện. Dáng anh thấp bé, khuôn mặt chẳng có gì độc đáo, nhưng những khi ngồi vào đàn, anh lại như biến thể, nhất là mỗi lúc có cái *dáng-gypsy-tôi* với cây *violon* hiện diện cạnh bên.

Giọng đàn anh mang âm hưởng *buồn* chứ không *sang* như của anh Ngọc. Tuy vậy, những cái "*technique học lóm từ anh Ngọc*" lại là điểm rất hài hòa theo tiếng *violon* u uất của tôi.

Phần tôi, bạn bè ai cũng biết rằng mỗi khi đoàn trở về Sài Gòn thì chỉ vào những tối thứ Hai mới là nghỉ hát. Vậy là trong các tối ấy, tất cả đám Cung đều kéo đến nhà đón tôi và Vân San ra quán *café*, để rồi những giờ khắc còn lại chỉ là gói trọn trong âm nhạc và men rượu.

Hôm nay *khác*. Một Chủ nhật rơi vào ngày lễ Phụ Nữ nên từ sáng sớm, tất cả giới nghệ sĩ trong toàn thành phố phải đi "*lao động xã hội chủ nghĩa*" ở các vùng ven đô.

Trở về Sài Gòn khi trời vừa chập tối đã thấy đám Cung mỗi người một chiếc xe đạp đứng chờ sẵn nơi đầu ngõ.

Và rồi trong quán Thụy trên đường Trần Quý Cáp, chọn một cái bàn gần *piano*, cả đám quây quần uống rượu, chờ nghe tiếng đàn hai chúng tôi trỗi lên.

Những bản nhạc của một thời dĩ vãng lúc bấy giờ đang bị loại bỏ trong danh sách được phép trình diễn của Ty Thông Tin Văn Hóa thành phố, nhưng ở các quán *café* ngồi với nhau mỗi tối Thứ Hai, chúng vẫn được tấu lên trong nỗi hoài niệm xót xa của tất cả những người hiện diện chung quanh.

Lúc đang chống cây *archet* chờ câu đệm của Cung trong một bản nhạc thì cô thâu ngân đến cạnh ghé tai tôi nói nhỏ:

“Có một vị khách ái mộ tiếng đàn cô, xin được trả hết cho bàn của cô!”

Nhìn theo hướng mắt cô thâu ngân, tôi thấy một người đàn ông khoảng 30 tuổi, da ngăm ngăm, dáng thật "ngầu", tay cầm cốc rượu. Anh khẽ nghiêng đầu chào tôi.

Tôi mỉm cười, nói cùng cô thâu ngân rót mời người khách loại rượu nào anh ta đang uống, gọi là "*đáp lễ*".

Thế là cầm ly rượu "*đáp lễ*", anh tự động bước qua bàn nhập bọn với chúng tôi.

Một đêm tuyệt diệu!

Nhã khỏe, đẹp, nói giọng Bắc, trên người như toát ra biển lửa đam mê. Cả hai chẳng đối đáp nhiều với nhau ngoài những câu chuyện nói chung cùng bạn hữu. Nhã cứ ngồi nhìn tôi trong cái cười mỉm chỉ khinh mạn, đôi mắt thật lì, cái vẻ bất cần ngạo nghễ.

Bỗng dưng tôi nghe choáng ngợp vì người đàn ông trước mặt. Đã hơn một năm rồi kể từ ngày xa Nguyễn, *tôi mới bắt gặp lại* trong mình nỗi niềm như vậy. Hơn một năm, mới thấy *bị chinh phục bất ngờ* bởi một người đàn ông.

Tôi vẫn tiếp tục các bản đàn với Cung và uống rượu cùng bà bạn, còn Nhã thì ngồi ôm Vân San vào ngực, rồi lại yêu cầu cho nghe bản nhạc *Nửa Hồn Thương Đau*.¹

Dưới mắt Nhã và những người bạn hiện diện, tôi là người đàn bà cô đơn có lỗi sống thích thàng, như lời anh khen ngợi:

"Cái dáng bà trông lẻ loi với cây *violon* nhưng thật là liêu trai trong tiếng đàn truyền cảm..."

Tôi đang ngẩn người vì chữ *bà* thì đã nghe anh giải thích:

"Bởi vì tôi tôn trọng nên mới gọi là *bà*."

Tan buổi *café*, Nhã xin đưa tôi về. Trong trời đêm im mát và trên chiếc *lambretta* màu trắng có Vân San ngồi phía trước, Nhã nắm bàn tay tôi đưa lên môi hôn, rồi một tay cầm lái, tay còn lại vói ra sau lưng tôi kéo sát lại áp vào người anh.

Tôi nghe rung động trong lòng, nghe ngây ngây say và nghe nức lòng vì nỗi cô đơn của mình khi ấy.

Chúng tôi cứ đi vòng vòng trên các đường khuya thành phố, trao đổi với nhau nhiều câu chuyện. Tôi nghe Nhã nói:

"Tôi mê bà! Đã lâu rồi nơi quán Thụy, ngay từ lần thứ nhất gặp bà mặc chiếc áo đen rộng tay, vừa uống rượu vừa đánh đàn, tôi đã mê ngay bà."

Tôi bảo ngày mai tôi phải đi lưu diễn Cà Mau một tháng. Nhã kêu lên:

"Ngày mai bà đi Minh Hải à? Tôi không ngờ đời sống bà phiêu bạt đến vậy."

Nhã chỉ nói thế mà tôi hiểu rằng anh ngụ ý xót xa cho tôi ngần nào khi ấy.

Nhã lại bảo đã có vợ và hai con. (Đột nhiên, sao nghe kiêu hãnh với vợ với cuộc đời nghệ sĩ và một đứa con của mình.)

¹ NỬA HỒN THƯƠNG ĐAU (Lời Thanh Tâm Tuyền - Nhạc Phạm Đình Chương)

Nhắm mắt cho tôi tìm một thoáng hương xưa // Cho tôi về đường cũ nên thơ //
Cho tôi gặp người xưa ước mơ // Hay chỉ là giấc mơ thôi // Nghe tình đang
chết trong tôi // Cho lòng tiếc nuối xót thương suốt đời
Nhắm mắt ôi sao nửa hồn bỗng thương đau
Ôi sao ngàn trùng mãi xa nhau // Hay ta còn hẹn nhau kiếp nào
Anh ở đâu? Em ở đâu? // Có chăng mưa sầu buồn đen mắt sầu
Nhắm mắt chỉ thấy một chân trời tím ngắt // Chỉ thấy lòng nhớ nhưng chất ngất
// Và tiếng hát và nước mắt
Đôi khi em muốn tin // Đôi khi em muốn tin
Ôi những người ôi những người // Khóc lẻ loi một mình.

Nơi ngõ nhà mẹ tôi, Nhã dùng xe nhìn theo dáng tôi ôm đàn cầm tay Vân San bước đi lặng lẽ. Rồi Nhã lại bỏ xe nơi đầu đường vắng và bước theo sau.

Trước cánh cổng sắt, Nhã đứng sững.

Tôi nghe sợ hãi vu vơ, bật tiếng kêu nhỏ:

“Anh về đi!”

Rồi vội vàng lách vào nhà như chạy trốn chính mình, trốn cả nỗi rung cảm bất ngờ vừa bắt gặp.

Loay hoay điên cuồng theo những nỗi niềm mới lạ trong suốt một đêm.

□